

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 32/2026-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Tatianou Vorobelovou, Bajzova 2, Košice, proti postupu Mestského súdu Košice v konaní vedenom pod sp. zn. K2-29C/43/2021 (pôvodne vedenom pred Okresným súdom Košice II pod sp. zn. 15C/225/2003), ako aj proti postupu Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 3Co/130/2024 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Mestského súdu Košice v konaní vedenom pod sp. zn. K2-29C/43/2021 (pôvodne vedenom pred Okresným súdom Košice II pod sp. zn. 15C/225/2003) v období po právoplatnosti nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 276/2015-31 z 18. augusta 2015 a postupom Krajského súdu v Košiciach v súvislosti s rozhodovaním o opravných prostriedkoch v konaní vedenom na Mestskom súde Košice pod sp. zn. K2-29C/43/2021 (pôvodne vedenom pred Okresným súdom Košice II pod sp. zn. 15C/225/2003) **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.
2. Sťažovateľke **priznáva** finančné zadostučinenie **3 000 eur**, ktoré jej **sú povinné** zaplatiť Mestský súd Košice v sume **2 500 eur** a Krajský súd v Košiciach v sume **500 eur**, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Mestský súd Košice a Krajský súd v Košiciach **sú povinné** spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľke trovy konania v sume **771,68 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. septembra 2025 domáhala vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu v konaní pôvodne vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 15C/225/2003 a momentálne vedenom na mestskom súde pod sp. zn. K2-29C/43/2021 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3Co/130/2024. Sťažovateľka zároveň navrhovala prikázať krajskému súdu, aby v napadnutom konaní konal bez zbytočných prietahov, a uplatnila si proti mestskému súdu a krajskému súdu finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 eur, ktoré majú mestský súd a krajský súd zaplatiť spoločne a nerozdielne, spolu s náhradou trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že 4. augusta 2003 bolo z iniciatívy sťažovateľky začaté pôvodne na okresnom súde pod sp. zn. 15C/225/2003 konanie o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Okresný súd v merite veci rozhodol (prvým) rozsudkom č. k. 15C/225/2003-1270 z 24. augusta 2016, ktorý bol ako vecne správny potvrdený rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6Co/331/2016 z 20. februára 2018. Na základe dovolania žalovaného Najvyšší súd Slovenskej republiky ale uznesením sp. zn. 3Cdo/180/2018 z 24. septembra 2020 zrušil rozsudok krajského súdu z 20. februára 2018. Následne krajský súd uznesením č. k. 3Co/31/2021-1360 zo 14. októbra 2021 zrušil rozsudok prvostupňového súdu z 24. augusta 2016. Po zrušení a vrátení veci mestský súd opätovne rozhodol vo veci samej (druhým) rozsudkom č. k. K2-29C/43/2021-1619 zo 17. mája 2024, proti ktorému sťažovateľka podala 24. mája 2024 odvolanie. Mestský súd uznesením z 10. júna 2024 vyrubil sťažovateľke súdny poplatok za odvolanie vo výške 4 622,50 eur, proti čomu podala sťažovateľka sťažnosť a zároveň požiadala o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov. Následne uznesením z 19. septembra 2024 mestský súd zrušil uznesenie o vyrubení súdneho poplatku a sťažovateľke priznal oslobodenie od súdnych poplatkov. Spisový materiál bol potom 17. októbra 2024 postúpený krajskému súdu. Sťažovateľka 17. decembra 2024 adresovala krajskému súdu oznámenie, že odporca (██████████) v novembri 2024 zomrel, a zároveň navrhla krajskému súdu, aby podľa § 63 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) vydal uznesenie o pokračovaní v majetkovom konaní a aby pripustil na procesnej strane odporcu jeho dedičov ██████████ a ██████████. Do podania ústavnej sťažnosti sťažovateľky (8. septembra 2025) ale krajský súd na tieto jej podania nezareagoval.

3. Ústavný súd dopytom (8. januára 2026) v informačnej kancelárii krajského súdu zistil, že rozhodnutie v predmetnej veci bolo vydané 11. decembra 2025 a momentálne sa pripravuje jeho písomné vyhotovenie. Zároveň ústavný súd z vlastnej rozhodovacej činnosti zistil, že nálezom č. k. III. ÚS 276/2015-31 z 18. augusta 2015 bolo vyslovené porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietahov postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 225/2003. Ústavný súd súčasne prikázal príslušnému súdu, aby

v ďalšom konaní konal bez zbytočných prietáhov a sťažovateľke priznal finančné zadosťučinenie vo výške 3 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia.

4. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľky je tvrdenie, že aj po dvadsiatich dvoch rokoch od podania žaloby nebola vec právoplatne rozhodnutá. Navyše poukázala aj na nedávnu nečinnosť odvolacieho súdu, ktorý nereagoval na jej podanie z decembra 2024 ani do momentu podania jej ústavnej sťažnosti, čoho dôsledkom je jej právna neistota, pričom dodala, že už má 77 rokov. Sťažovateľka tvrdila, že predmetná vec nie je zložitá, pretože vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov je bežnou agendou všeobecných súdov, pričom v snahe urýchliť predmetné konanie z jeho predmetu vylúčila trhové hodnoty obchodných spoločností (po vrátení vecí prvostupňovému súdu v roku 2021, pozn.) a predmetom vyporiadania teda zostala iba jedna nehnuteľnosť a dve hnutel'né veci. Tiež poukázala na to, že v konaní bola procesne aktívna a nespôsobovala nedôvodné prietahy. Vzhľadom na dĺžku konania videla prietahy v postupe všetkých zúčastnených súdov, t. j. tak prvostupňového, ako aj odvolacieho. Neprimeraná dĺžka napadnutého konania podľa sťažovateľky zasahuje aj do jej práva na ochranu vlastníctva, pretože sa obáva, že napokon po uplynutí 22 rokov súdneho konania nebude vlastniť nič zo spoločného majetku, ktorý vlastnila s bývalým manželom.

5. Sťažovateľka sa domáhala aj finančného zadosťučinenia vo výške 5 000 eur, ktoré majú zaplatiť oba súdy spoločne a nerozdielne, pretože dlhotrvajúci súdny spor ju fyzicky a psychicky vyčerpal a zanechal v nej pocit krivdy.

II.

Procesný postup ústavného súdu, vyjadrenie mestského súdu a krajského súdu

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. I. ÚS 32/2026-16 z 29. januára 2026 ju podľa § 56 ods. 1 a 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu.

7. Hoci sťažovateľka v petite svojej ústavnej sťažnosti označila namietaný postup krajského súdu iba pod najnovšou sp. zn. 3Co/130/2024, po ustálení skutkového stavu ústavný súd zistil, že v napadnutom konaní rozhodoval krajský súd spolu trikrát, a to nielen pod sp. zn. 3Co/130/2024, ale aj pod sp. zn. 6Co/331/2016 a sp. zn. 3Co/31/2021. Odvolací súd aj pri rozhodovaní v rovnakej veci priraduje veci vždy novú spisovú značku. Napriek tejto nepresnosti sťažovateľky v petite, ústavný súd z kontextu samotnej ústavnej sťažnosti vedel identifikovať, že táto smeruje proti postupu krajského súdu v napadnutom konaní vo všeobecnosti. A preto, zdôrazňujúc materiálnu ochranu vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, posudzoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky aj vo vzťahu ku krajskému súdu v súvislosti s rozhodovaním krajského súdu o opravných prostriedkoch v konaní vedenom na mestskom súde pod sp. zn. K2-29C/43/2021 (pôvodne vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 15C/225/2003).

8. Ústavný súd následne výzvou z 2. februára 2026 vyzval predsedu krajského súdu a predsedu mestského súdu, aby sa vyjadrili k opodstatnenosti ústavnej sťažnosti. Podpredsedníčka mestského súdu vo vyjadrení doručenom ústavnému súdu 11. februára 2026 stručne zhrnula chronológiu skutkového stavu, podrobnejšie pritom uviedla okolnosti po rozhodnutí dovolacieho súdu, ktorým

tento obnovil napadnuté konanie. Po tom, čo krajský súd zrušil pôvodný rozsudok, vec bola vrátená prvostupňovému súdu 11. novembra 2021. Kvôli sťaži pôvodnej zákonnej sudkyne v období od 7. februára 2022 do 31. júla 2022 bola vec pridelená inému zákonnému sudcovi. Následne 5. augusta 2022 bola vec pridelená späť pôvodnej zákonnej sudkyňi, ktorá v priebehu septembra 2022 vykonala úkony súvisiace s prípravou pojednávania a nariadila termín pojednávania na 11. január 2023, ktoré bolo ale odročené (pre plánované vyšetrenie sudkyne) na 22. február 2023. Odročené boli aj pojednávania 17. mája 2023 a 18. júna 2023 (na žiadosť právneho zástupcu žalovaného, zo zdravotných dôvodov). Ďalšie termíny pojednávania boli 20. októbra 2023, 15. decembra 2023, 21. februára 2024 a 19. apríla 2024, ktorý bol na účely vyhlásenia rozsudku odročený na 17. máj 2024. Sťažovateľka sa 24. mája 2024 proti rozsudku odvolala a spis bol po rozhodnutí o priznaní oslobodenia od súdnych poplatkov sťažovateľke 18. októbra 2024 predložený na rozhodnutie krajskému súdu. Žalovaný v priebehu odvolacieho konania zomrel (6. novembra 2024), preto krajský súd vydal uznesenie o pokračovaní so zákonnými dedičmi žalovaného 10. septembra 2025 a následne 11. decembra 2025 zmenil rozsudok prvostupňovému súdu práve s ohľadom na úmrtie žalovaného. Rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 4. februára 2026. Podpredsedníčka mestského súdu zdôraznila, že v čase, keď sťažovateľka podala ústavnú sťažnosť (4. septembra 2025), už mestský súd nemohol vykonať žiadne úkony a s ohľadom na okolnosť, že v čase rozhodovania ústavného súdu bude už napadnuté konanie právoplatne ukončené, navrhovala sťažovateľke nepriznať žiadne finančné zadosťučinenie.

9. Predseda krajského súdu v podaní doručenom ústavnému súdu 2. marca 2026 konštatoval, že odvolacie konanie vedené na krajskom súde pod sp. zn. 3Co/130/2024 trvalo necelých 14 mesiacov (18. októbra 2024 až 11. decembra 2025). K výhrade sťažovateľky, že krajský súd vydal uznesenie o pokračovaní s dedičmi zomrelého až 10. septembra 2025, hoci ona sa takého rozhodnutia domáhala už podaním z decembra 2024, uviedol, že toto nemožno hodnotiť ako pasivitu súdu, pretože táto okolnosť v konečnom dôsledku nemala žiadny vplyv na dĺžku odvolacieho konania. Poukázal pritom na vyťaženosť odvolacieho senátu, pre ktorú nebolo možné nariadiť pojednávanie vo veci skôr ako 25. septembra 2025. Teda aj keby odvolací súd rozhodol obratom o návrhu na pokračovanie v konaní s dedičmi žalovaného, pojednávanie v predmetnej veci by tak či tak nemohlo byť nariadené skôr ako v septembri 2025. Podľa predsedu sa teda krajský súd nepodieľal na neprimeranej dĺžke napadnutého konania, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky proti nemu považoval za nedôvodnú.

10. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s podaniami účastníkov dospel k názoru, že od ústneho pojednávania nemožno v tomto prípade očakávať ďalšie objasnenie veci.

11. Zároveň ústavný súd nepovažoval za nevyhnutné zasielať vyjadrenia mestského súdu a krajského súdu sťažovateľke na repliku, keďže z obsahu ich vyjadrení je zrozumiteľný opis priebehu napadnutého konania, ktorý je aj objektívne overiteľný z obsahu zadováženého príslušného súdneho spisu. Prípadná replika sťažovateľky preto nemá vecný potenciál ovplyvniť rozhodnutie ústavného súdu.

III. Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

12. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. K2-29C/43/2021 (pôvodne vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 15C/225/2003) v období po právoplatnosti nálezú ústavného súdu č. k. III. ÚS 276/2015-31 z 18. augusta 2015 a postupom krajského súdu v súvislosti s rozhodovaním o opravných prostriedkoch v konaní vedenom na mestskom súde pod sp. zn. K2-29C/43/2021 (pôvodne vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 15C/225/2003) došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. jej práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj jej práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

13. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom tohto základného práva je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba čakajúca na rozhodnutie všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

14. Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (II. ÚS 21/01, I. ÚS 251/05). Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádzala predtým z niektorých ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (napr. § 6, § 100 ods. 1, § 117 ods. 1 a § 119 ods. 1), ktorý platil do 30. júna 2016, a v súčasnosti už vychádza najmä zo zásady vyplývajúcej z čl. 17 a § 157 ods. 1 CSP. V zmysle čl. 17 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb“ a v zmysle § 157 ods. 1 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania“.

15. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokovanej veci v posudzovanom konaní a jej význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02).

16. Pokiaľ ide o kritérium právnej a faktickej zložitosti veci, platí, že spory o vysporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov po rozvoze manželstva sú v prípade pokazených vzťahov a rozporov medzi exmanželmi veľmi často hlavne časovo náročné, to znamená, že faktická zložitosť tu môže byť značne vysoká. Ale ani táto okolnosť nemôže ospravedlňovať extrémne dlhé trvanie napadnutého konania (2003 – 2018 a 2020 – 2026). Ústavný súd ešte dodáva, že vo svojich

vyjadreniach ani mestský súd a ani krajský súd neargumentovali, že by v predmetnom prípade išlo o mimoriadne zložitú vec.

17. Správanie účastníkov konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prieťahom. Ústavný súd neidentifikoval taký postup na strane sťažovateľky (a konajúce súdy na žiadny taký moment ani nepoukázali, pozn.), ktorý by v napadnutom konaní mohol (pomohol) zapríčiniť extrémnu dĺžku napadnutého konania.

18. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k zbytočným prieťahom, bol postup samotného mestského súdu (a predtým okresného súdu, pozn.) a krajského súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd tu podotýka, že túto dĺžku mohol hodnotiť iba v období od 24. septembra 2015, keď nadobudol právoplatnosť predošlý nález ústavného súdu č. k. III. ÚS 276/2015-31 z 18. augusta 2015, ktorým tento vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 15C/225/2003. Vzhľadom na tento nález a v ňom obsiahnutý príkaz konať v napadnutom konaní bez zbytočných prieťahov je na prvý pohľad problematické, že do právoplatného ukončenia konania uplynulo viac ako 10 rokov (aj napriek tomu, že konanie bolo právoplatne ukončené aj v období 2018 až 2020, keď ho obnovil svojím zásahom dovolací súd).

19. Po predošlom náleze ústavného súdu vydal prvostupňový súd meritórny rozsudok do roku od vydania tohto nálezu a následne odvolacie konanie (v ktorom bol potvrdený tento rozsudok, pozn.) trvalo rok a pol. Z časového hľadiska vyznievajú tieto obdobia v poriadku, problémom však je, že po zásahu dovolacieho súdu boli obe tieto rozhodnutia zrušené a konanie sa vrátilo na začiatok a z tohto dôvodu možno postup tak prvostupňového, ako aj odvolacieho súdu hodnotiť ako neefektívny. Po vrátení veci prvostupňovému súdu došlo k zmene zákonnej sudkyne z dôvodu jej stáže na Európskom súde pre ľudské práva. Z vyjadrenia podpredsedníčky mestského súdu ale vyplýva, že zmenený (nový) sudca nevykonal vo veci žiadny úkon a prvotné úkony v konaní boli uskutočnené, až keď sa pôvodná sudkyňa vrátila zo stáže a vec jej bola opätovne pridelená. Z tohto pohľadu musel ústavný súd hodnotiť obdobie od vrátenia veci prvostupňovému súdu (11. novembra 2021) až do septembra 2022, keď súd vykonal prvé úkony v rámci prípravy pojednávania, ako zbytočnú nečinnosť v trvaní 10 mesiacov. Takýto postup prvostupňového súdu bol neakceptovateľný najmä s ohľadom na už skôr uložený príkaz ústavným súdom konať v napadnutom konaní bez zbytočných prieťahov (III. ÚS 276/2015).

20. Vo vzťahu k postupu krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 3Co/130/2024 ústavný súd podotýka, že s dôrazom na právnu neistotu sťažovateľky nemohla obstať argumentácia, ktorú predostrel jeho predseda vo vyjadrení ústavnému súdu, a teda že bolo zbytočné skôr rozhodovať o pokračovaní s dedičmi zomrelého (hoci sa vydania takého rozhodnutia domáhala sťažovateľka už v decembri 2024), pretože ďalšie úkony by v predmetnom konaní mohol vykonať až v septembri 2025. Ako aj predseda krajského súdu implicitne uznal, rozhodnutie o pokračovaní s dedičmi zomrelého je procesné rozhodnutie, ktoré mohlo byť vydané skôr (pretože prakticky súd mohol rozhodnúť s ohľadom na skutkový stav iba jedným spôsobom, pozn.), a tým, že krajský súd zbytočne čakal s vydaním tohto rozhodnutia takmer rok, to celkom oprávnené vyvolalo v sťažovateľke zbytočnú právnu neistotu týkajúcu sa napadnutého konania, pretože súd minimálne vizuálne ignoroval legitímny podnet sťažovateľky. Krajský súd pri posúdení tejto situácie nezobral

na zreteľ ani problematický priebeh napadnutého konania, ktorý bol zvýraznený celkovou dĺžkou konania a jeho predošlou chronológiou vrátane obnovenia konania po zásahu dovolacím súdom.

21. V napadnutom konaní teda došlo k neefektívnemu postupu a zbytočnej nečinnosti mestského súdu, ako aj k neefektívnemu postupu krajského súdu, čo ústavný súd vyhodnotil ako porušenie sťažovateľkinho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Ústavný súd v tomto prípade vyslovil porušenie zo strany prvostupňového súdu a aj zo strany odvolacieho súdu, pretože s ohľadom na celkový priebeh napadnutého konania bol postup týchto súdov vzájomne previazaný aj s ohľadom na zrušenie právoplatného rozhodnutia vo veci dovolacím súdom v roku 2020. V konečnom dôsledku teda z pohľadu ústavného súdu rozhodujúceho o ústavnej sťažnosti bolo potrebné zodpovednosť za prietahy v 8-ročnom napadnutom konaní po právoplatnosti nálezu ústavného súdu č. k. III. ÚS 276/2015-31 z 18. augusta 2015 pripočítať obom súdom.

22. Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru boli napadnutým postupom mestského súdu a postupom krajského súdu porušené. Zároveň keďže dlhodobo pretrvávajúca právna neistota týkajúca sa rozhodovania v napadnutom konaní zásadným spôsobom ovplyvňovala usporiadanie majetkových pomerov sťažovateľky, došlo aj porušeniu jej práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd vyslovil porušenie sťažovateľkou označených práv (bod 1 výroku tohto nálezu).

IV.

Príkaz konať a primerané finančné zadosťučinenie

23. Ústavný súd poukazuje na to, že napadnuté konanie bolo v momente vydania tohto nálezu už právoplatne ukončené. Z uvedeného dôvodu ústavný súd nevyhovel ústavnej sťažnosti v tej časti, v ktorej sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov (bod 4 výroku tohto nálezu), pretože takýto príkaz uložený krajskému súdu v aktuálnej procesnej situácii nemá žiadne opodstatnenie.

24. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

25. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

26. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Zároveň sa ústavný súd riadil úvahou, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je zmiernenie ujmy pocítovanej z dôvodu porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou.

27. Sťažovateľka si uplatnila primerané finančné zadosťučinenie spolu v sume 5 000 eur spoločne a nerozdielne od mestského súdu aj od krajského súdu. Ústavný súd považoval sťažovateľkou

uplatnenú sumu v okolnostiach veci za neprimeranú a priznal jej finančné zadosťučinenie vo výške spolu 3 000 eur, pričom 2 500 eur má povinnosť zaplatiť mestský súd a 500 eur krajský súd (bod 2 výroku tohto nálezu). Pri určení výšky tohto zadosťučinenia zohľadnil ústavný súd svoju stabilnú judikatúru (napr. IV. ÚS 535/2013, I. ÚS 582/2015, I. ÚS 54/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, IV. ÚS 63/2020, IV. ÚS 109/2020, IV. ÚS 287/2020, IV. ÚS 313/2020), pričom prihliadol aj na okolnosť, že napadnutá vec bola po období, keď bolo konanie právoplatne ukončené (23. marca 2018 – 24. septembra 2020), dovolacím súdom vrátená. Ústavný súd zobral do úvahy tiež okolnosti neovplyvnené postupom súdov (úmrtie žalovaného) aj satisfakčný charakter samotného vyslovenia porušenia sťažovateľkou označených práv a priznania náhrady trov konania. V prevyšujúcej časti ústavnej sťažnosti týkajúcej sa finančného zadosťučinenia teda ústavný súd nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

V.

Trovy konania

28. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania v celkovej sume 771,68 eur (bod 3 výroku tohto nálezu).

29. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to za 2 úkony právnej služby podľa § 11 ods. 1 písm. a) a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky (prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, podanie samotnej ústavnej sťažnosti).

30. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia sú mestský súd spoločne a nerozdielne s krajským súdom povinné uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označenej v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu